

HỒI THỨ SÁU MƯỜI HAI BỊ THUỐC MÊ SA VÀO CẠM BẦY

Vợ chồng Thạch Thanh cùng Phong Vạn Lý đứng dậy rồi, Thạch Phá Thiên vẫn còn quỳ mọp xuống dưới đất.

Phong Vạn Lý không hướng cặp mắt ngó chàng một cái nào. Sau hấn nhìn Thạch Thanh nói:

-Thạch huynh ! Thạch tẩu ! Nhớ lại cuộc tụ họp trên núi Thái Sơn ngày trước, bấm đốt ngón tay tính lại đến nay đã được mười hai năm. Thế mà dung nhan hai vị chẳng khác ngày xưa. Dù tiểu đệ ở chốn biên cương hẻo lánh cũng được nghe khang lệ chuyên làm điều nghĩa hiệp trong võ lâm, oai danh mỗi ngày một nổi lên như sóng cồn, thật là đáng kính, đáng mừng !

Thạch Thanh nói:

-Ngu huynh lơ là việc giáo huấn hài nhi, để con trẻ hư đốn, thì chút hư danh kia có chi đáng kể ? Bữa nay thấy hiền đệ thế này thiết thẹn muốn chết, chẳng biết chui vào đâu cho khuất !

Phong Vạn Lý cười ha hả nói:

-Cuộc kết giao giữa chúng ta đạo cao nghĩa cả. Tiểu đệ được hai vị không nề rẻ rúng lại cùng nhau ngỏ lời phế phủ. Vậy thì hai vị có lầm lỗi gì cũng chẳng hề chi, hay tiểu đệ có đắc tội với hai vị cũng không sao. Chẳng lẽ giữa chúng ta còn quan tâm đến những điều nhỏ nhặt nữa ư ? Hai vị đường xa diệu vợi, bất thiệp gian lao, hãy vào thành nghỉ ngơi đã.

Thạch Phá Thiên quỳ ngay đó mà tựa hồ trước mắt chẳng có một ai.

Thạch Thanh cùng Phong Vạn Lý sóng vai tiến vào. Mẫn Nhu dắt con đứng dậy, bà nhìn tít cặp lông mày ra chiều long lắng vì mắt thấy Phong Vạn Lý tỏ thái độ bề ngoài vồn vã mà trong giọng nói ngấm ngầm chứa mối hờn giận sâu cay không có vẻ chi khoan dung tội lỗi cho cậu con bà.

Bạch Vạn Kiếm nhìn một tên đệ tử đứng bên cổng thành giơ tay ra vẫy rồi khẽ hỏi:

-Lão gia đang bình yên chăng ? Sau khi ta ra đi, trong thành có xảy ra chuyện gì không ?

Gã đệ tử kia ấp úng đáp:

-Lão gia tử ... gần đây đột nhiên biến thành nóng tính ... Sư bá đi khỏi rồi, trong thành không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng ... nhưng ...

Bạch Vạn Kiếm nét mặt âm thầm lo lắng hỏi:

-Nhưng làm sao ?

Gã đệ tử vội đáp:

-Năm nữa trước đây lão gia tử nổi cơn thịnh nộ đem Lục sư bá cùng Tô sư thúc hạ sát rồi.

Bạch Vạn Kiếm giật nảy người lên vội hỏi:

-Tại sao vậy ?

Gã đệ tử đáp:

-Đệ tử cũng không hiểu vì nguyên nhân gì. Rồi ngày hôm kia lão gia tử lại hạ sát Yên sư thúc và chặt chân Đỗ sư bá.

Bạch Vạn Kiếm nghe tới đây thì chẳng còn hồn vía nào nữa, trống ngực đánh hơn trống làng. Hắn tự nghĩ:

-Bốn vị sư huynh sư đệ Tô, Lục, Yên, Đỗ đều là những tay cao thủ bản phái, ngày thường rất được lòng phụ thân thương yêu, tại sao đột nhiên người lại hạ độc thủ ?

hắn vội kéo tên đệ tử sang một bên, chờ cho Mẫn Nhu cùng Thạch Phá Thiên đi xa rồi mới hỏi gã:

-Sao lại có những chuyện động trời này ?

Gã đệ tử đáp:

-Đệ tử thiệt tình không hiểu rõ. Trong thành Lăng Tiêu, sau khi bốn vị sư bá, sư thúc bị hạ sát và bị chặt chân, mọi người đều bàng hoàng lo sợ. Tối hôm kia Trương sư thúc cùng Mã sư thúc không có lời từ biệt mà bỏ đi. Hai vị đó nói là xuống núi để đi kiếm Bạch sư bá. Nay may được Bạch sư bá trở về. Vậy xin Bạch sư bá kiếm lời khuyên giải lão gia tử.

Bạch Vạn Kiếm hỏi thêm mấy câu nữa nhưng chẳng biết thêm được điều gì. Hắn liền vội bước tiến vào đại sảnh thì đã thấy Phong Vạn Lý đang ngồi tiếp vợ chồng Thạch Thanh dùng trà. Hắn ngó vợ chồng Thạch Thanh nói:

-Xin hai vị hãy ngồi chơi một chút để tiểu đệ vào nội đường bái kiến gia nghiêm và mời lão nhân gia ra tiếp khách.

Phong Vạn Lý chau mày nói:

-Mấy bữa trước đây, sư phụ đột nhiên mình lâm trọng bệnh. Chắc người cần nghỉ ngơi mấy bữa mới tiếp khách được. Nếu không thế thì người nghe tiếng Thạch huynh tới đây đã ra tương kiến rồi, vì người rất quý trọng Thạch huynh.

Bạch Vạn Kiếm ruột rối như mớ bòng bong, gượng gạo nói:

-Để tiểu đệ thử vào coi.

Hắn hấp tấp đi vào nội đường. Đến trước cửa phòng phụ thân nằm, hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

-Gia gia ! Hải nhi đã về thành.

Bỗng thấy rèm vén lên, một thiếu phụ xinh đẹp ngoài ba chục tuổi đi ra. Nàng chính là Diệu Nương, cơ thiếp của Bạch Tự Tại.

Diệu Nương vẻ mặt tiêu tụy, vừa nhìn thấy Bạch Vạn Kiếm đã nói ngay:

-Tạ ơn trời đất. Đại thiếu gia về tới nơi. Ở nhà chúng ta khác nào con giải không chân, chẳng biết quay trở thế nào cho được. Mấy bữa trước đây lão gia đột nhiên thần trí mê man. Ta đã ... cầu Thần bái Phật mà chẳng thấy linh nghiệm chi hết. Đại thiếu gia ! ... Người ...

Nàng nói tới đây rồi nghẹn ngào bật lên tiếng khóc thút thít.

Bạch Vạn Kiếm hốt hoảng hỏi:

-Có chuyện gì để gia gia phải phiền lòng nổi nòng chẳng ?

Diệu Nương vừa khóc vừa nói:

-Không hiểu bọn đệ tử có ăn nói điều chi thất thố khiến cho lão gia tử nổi trận lôi đình, hạ sát liền mấy tên đệ tử. Lão gia tử tức giận toàn thân run bần bật. Sau khi trở về phòng thì da mặt lão gia tử co rúm lại, sùi bọt dãi rồi không nói được gì nữa. Mọi người đều cho là lão gia tử bị trúng phong, chẳng hiểu có đúng hay không?

Diệu Nương vừa kể vừa nức nở khóc sụt sùi.

Bạch Vạn Kiếm nghe nói đến phụ thân bị trúng phong thì khác nào ngã lăn xuống hố băng.

Hắn không nói gì thêm nữa lớn tiếng kêu:

-Gia gia ! ...

Rồi chạy vào trong phòng.

Bạch Vạn Kiếm thấy trên giường phụ thân trướng gấm buông rủ. Góc phòng siêu thuốc đang sôi xình xịch bốc hơi nghi ngút.

Bạch Vạn Kiếm lại la lên:

-Gia gia !

Đoạn hắn đưa tay vén màn lên.

Bạch Vạn Kiếm vén lên thấy phụ thân nằm yên không nhúc nhích quay mặt vào phía trong. Thỉnh giấc hắn cực kỳ linh mãnh, cảm thấy phụ thân dường như ngừng thở thì kinh hãi vô cùng.

Trong lúc hoang mang, hắn vội đưa tay ra sờ mũi phụ thân, nhưng khi bàn tay vừa thò vào tới cửa miệng lão thì trong chần có một vật thò ra bật lên tiếng lách cách rồi cặp chặt lấy tay hắn. Đó là hai gọng kềm thép có mũi nhọn sắc bén.

Bạch Vạn Kiếm vội la hoảng:

-Gia gia ! Hải nhi đã về đây.

Giữa lúc ấy đột nhiên ngực và bụng hắn bị hai ngón tay điểm trúng yếu huyệt rồi hắn không nhúc nhích được nữa.

Nhắc lại vợ chồng Thạch Thanh ngồi uống trà trong nhà đại sảnh, Phong Vạn Lý ngồi mé dưới bồi tiếp. Thạch Phá Thiên thống tay đứng bên phụ thân.

Phong Vạn Lý chỉ hỏi han đến những việc gần đây trong võ lâm ở Trung Nguyên, thủy chung tuyệt không nhắc nhở tới chính đề.

Thạch Thanh để ý coi thái độ và sắc diện mọi người, nhận thấy trong thành Lăng Tiêu từ trên xuống dưới ai cũng ra chiều lo lắng vô cùng thì nghĩ bụng:

- Chắc bọn họ đã biết tin sứ giả đảo Long Mộc sắp tới nơi. Vụ này có quan hệ đến sự vinh nhục mất còn của phái Tuyết Sơn, mà những người trong thành Lăng Tiêu, tuy trên danh phận là nghĩa sư đồ mà trên thực tế chẳng khác chi tình phụ tử trong một nhà. Những sự vui buồn đều cùng nhau chia sẻ, vậy trong lòng họ đều xao xuyến lo âu cũng chẳng lấy chi làm lạ mà trách họ được.

Sau một lúc khá lâu, vẫn không thấy Bạch Vạn Kiếm trở ra, Phong Vạn Lý liền lên tiếng:

- Gia sư bị bệnh chuyển này thiệt tình khá hung hiểm, chắc Bạch sư ca còn phải ở trong đó để thị phụng thuốc thang. Gia sư vốn nội công thâm hậu, thân thể trước nay vẫn cường kiện. Mười mấy năm gần đây, không bị cảm phong, ho hắng lẫn nào, không ngờ ngày thường vẫn khoẻ mạnh, đột nhiên lâm bệnh lại càng trầm trọng, mong sao trong thời gian ngắn người được bình phục mới yên tâm được.

Thạch Thanh liền tìm lời an ủi:

- Bạch sư bá nội công thâm hậu, thiên hạ ít người bì kịp. Tuổi người cũng chưa cao lắm. Người chỉ điều dưỡng mấy bữa nhất định sẽ hoàn toàn hồi phục. Hiền đệ chẳng nên lo lắng nhiều cho một trí.

Tuy miệng ông nói vậy nhưng trong bụng mừng thầm, tự nghĩ:

- Bạch sư bá mà lâm bệnh thì chưa thể đem con mình ra xử trị ngay được. Vậy là lòng trời cũng thương đến mình. Hay dở gì cũng còn kéo thêm được mấy ngày rồi Trương Tam, Lý Tứ tới đây là vừa. Bấy giờ hết thấy mọi người chung lưng đấu cật quyết chiến một trận, thành thử Huyền Tố trang và phái Tuyết Sơn sống chết có nhau, há chẳng là một chuyện hay lắm ru ?

Mọi người đang nói chuyện thì trời đã tối ịt. Phong Vạn Lý sai người bày tiệc. Lần này Thạch Phá Thiên cũng được ngồi ghế cuối cùng.

Ngoài Phong Vạn Lý còn bốn tên đệ tử phái Tuyết Sơn cùng ngồi ở chủ vị để tiếp khách, có một gã trẻ uối tên Lưu Vạn Thông. Mồm miệng nhanh nhẩu, không ngớt khuyên mời chuốc chén. Cả Thạch Phá Thiên cũng uống cạn một chung, gã liền rót thêm rượu vào.

Mẫn Nhu uống ba chung rồi, liền nói:

- Tầu lượng của tại hạ kém lắm. Xin cho ăn cơm thôi.

Lưu Vạn Thông nói:

-Thạch phu nhân có điều chưa rõ là tệt xứ đây địa thế ở trên cao nên khí hậu giá buốt khác thường. Hơn nữa mây mù bao phủ quanh năm, khí hàn thấp rất ặng nề. Tuy hai vị nội công thâm hậu, hàn thấp không xâm nhập vào được, nhưng thứ Sâm Dương Ngọc Tửu này rất bổ ích, nó làm cho cơ thể điều hòa. Đó là một vật mà trong thành Lăng Tiêu không thể ngày nào khiếm khuyết được. Tưởng hai vị nên uống thêm mấy chung.

Gã nói xong lại rượu cho vợ chồng Thạch Thanh cùng Thạch Phá Thiên.

Mẫn Nhu thấy rượu ngọt nhưng hơi có vị cay thì cho là rượu ngâm nhiều sâm. Bà nghe thấy nói là Sâm Dương Ngọc Tửu thì bụng bảo dạ:

-Gã này nói có vẻ khách sáo. Gã bảo bọn mình nội công thâm hậu không sợ khí hàn nhiệt xâm nhập. Nhưng xem chừng nếu không uống thứ rượu mạnh này tất có hại cho cơ thể.

Bà liền uống luôn thêm hai chung nữa thì cảm thấy nhiệt khí từ bụng dưới bốc lên. Tiếp theo ngực nóng như lửa đốt, bà vội vận khí để trấn át rồi cười nói:

-Phong hiền đệ ! Thứ rượu này ... mạnh ghê quá !

Thạch Thanh bỗng đứng phắt dậy quát hỏi:

-Rượu gì thế này ?

Phong Vạn Lý cười đáp:

-Đây là Sâm Dương Ngọc Tửu. Tính chất quả có mãnh liệt, nhưng đối với Huyền Tố song hiệp khét tiếng cả hai phe Hắc, Bạch trong thiên hạ tưởng đã ăn thua gì ?

Thạch Thanh quát lớn hơn:

-Người ... người ...

Người ông loạng choạng té sấp xuống mặt bàn tiệc.

Mẫn Nhu cùng Thạch Phá Thiên vội đưa tay ra nâng đỡ không ngờ cả hai người đồng thời mất hoa đầu vầng, trời đất quay cuồng đều ngã quay xuống đè lên người Thạch Thanh.

Không biết qua một thời gian bao lâu. Thạch Phá Thiên dần dần hồi tỉnh. Bàn đầu chàng tưởng chừng ngủ mơ thức dậy. Sau chàng vươn tay từ từ định chống xuống để ngồi nhồm dậy thì đột nhiên cảm thấy hai cổ tay có đeo vật gì lạnh ngắt và cứng rắn thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Bây giờ đầu óc chàng mới tỉnh táo hẳn lại và phát giác ra chân tay đều bị đeo xiềng.

Chàng mở bừng mắt nhìn quanh thì chỉ thấy một màu tối đen như mực, nên không biết mình hiện ở nơi đâu.

Thạch Phá Thiên đứng phắt dậy khoa chân bước đi hai bước. Bỗng nghe “chát” một tiếng. Trán chàng đã đập vào vách đá.

Thạch Phá Thiên định thần từ từ lần bước, đưa tay ra sờ soạng bốn mặt vách đá biết ngay là mình bị giam trong một gian thạch thất, vuông vắn chừng hơn trượng. Mặt nền chỗ cao chỗ thấp gồ ghề đều là những phiến đá lớn lổm chổm.

Chàng giương cặp mắt thật to để xem xét bốn mặt thì thấy một góc về mé tả có chút ánh sáng lọt vào. Té ra đây là một lỗ hổng vuông chừng một thước, chỉ có mèo chui lọt chứ con chó cũng không chuồn được.

Thạch Phá Thiên giơ tay lên, dùng cái khóa tay đập vào vách đá thì chỗ nào cũng phát ra những tiếng kinh kịch nặng nề. Hiển nhiên vách đá kiên cố phi thường khó lòng phá vỡ được.

Thạch Phá Thiên ngồi tựa vào vách suy nghĩ:

-Tại sao ta lại ở chốn này ? Bọn kia cho ta uống Sâm Dương Ngọc Tửu, nhất định là một thứ rượu quái lạ, chắc có pha thuốc mê gì đây, nên Thạch trang chúa mới choáng váng rồi ngã lăn ra trên bàn tiệc. Diêu này người phái Tuyết Sơn quyết tâm hạ sát Thạch Trung Ngọc rồi, họ sợ vợ chồng Thạch trang chúa kháng cự nên đánh thuốc mê để cho ông bà ngã lăn ra. Nhưng sao bọn họ lại chưa giết mình ? Chắc Uy Đức tiên sinh đang lâm trọng bệnh nên họ còn giam mình mấy bữa, chờ cho lão khỏi để lão định đoạt.

Chàng lại bụng bảo dạ:

-Lúc Uy Đức tiên sinh hỏi tới, mình sẽ nói rõ là Cầu Táp Chung chứ không phải Thạch Trung Ngọc. Lão với mình chẳng có thù oán gì, tất buông tha mình. Nhưng còn vợ chồng Thạch trang chúa thì chưa chắc lão đã chịu tha. Không chừng lão giữ hai người ở trong thạch lao cho đến khi Thạch Trung Ngọc tự đến đầu thú mới thả. Thế thì không hiểu họ còn giam giữ đến năm nào tháng nào, Thạch phu nhân là con người văn nhã thanh lịch mà bị giam cầm trong thạch lao không thấy ánh mặt trời, chắc bà phần uất đến chết đi được. Ta đành phải tìm cách nào cứu bà cùng Thạch trang chúa ra khỏi chốn lao lung rồi sẽ cùng Bạch lão gia lý luận.

Chàng vừa nghĩ đến chuyện cứu người thì liền nổi cơn phiền muộn, tự hỏi:

-Chính mình đã bị xiềng xích chân tay, hành động không được tự do, phải chờ người đến cứu thì còn nói tới chuyện cứu ai ? Trong thành Lăng Tiêu này toàn những người phái Tuyết Sơn, còn ai chịu cứu mình ?

Chàng giơ hai tay lên vận nội lực để giãy dụa nhưng chỉ nghe tiếng loảng xoảng không ngớt, còn xiềng sắt, khóa sắt vẫn trơ ra chẳng hề hấn gì.

Nguyên xiềng tay và khóa chân còn có mấy sợi dây sắt buộc liền vào nhau.

Giữa lúc Thạch Phá Thiên đang chán nản, thất vọng đột nhiên có ánh đèn sáng chiếu qua lỗ hổng. Chàng biết bên ngoài thạch thất có người cầm đèn đi tới. Tiếp theo một chiếc bát sành nhét qua lỗ hổng đưa vào. Trong bát đựng cơm chừng một

nửa. Trên mặt cơm đặt mấy ngọn rau dưa mặn chát và một đôi dưa tre cắm vào bát cơm.

Thạch Phá Thiên không giả câm được nữa cất tiếng gọi:

-Này này ! Ta có điều muốn nói với Bạch lão gia tử.

Người bên ngoài bật lên tiếng cười khàn khàn. Ánh đèn đèn chiếu vào lỗ hổng dần dần khuất đi. Người kia không nói nữa lời đã bỏ đi luôn.

Thạch Phá Thiên ngửi thấy mùi cơm, sức nhớ tới bụng đói như cào liên lắm lắm:

-Lúc ngồi tiệc ta ăn rất nhiều mà sao bây giờ bụng đã đói meo ? Chắc mình mê đi trong một thời gian khá lâu rồi.

Chàng bưng lấy bát cơm, rút dưa và vào miệng. Tuy chàng tay đeo xiềng, hành động bất tiện, mà chàng cũng quay trở và ăn hết lưng bát cơm không còn một hạt.

Thạch Phá Thiên ăn hết cơm rồi, để bát vào chỗ cũ.

Mấy lần chàng cố sức cựa mạnh, rồi phát giác ra chân tay mình bị xiềng xích bằng thép nguyên chất đúc nên, dù có vận nội lực đến mấy cũng không thể bẻ vẹo đi được, chỉ tổn sức thịt da rách mà thôi.

Chàng lại đi sờ soạng thì tìm ra được chỗ cửa đá có kẻ hở. Chàng kê vai đẩy mạnh, nhưng cửa đá vẫn không nhúc nhích.

Thạch Phá Thiên buông một tiếng thở dài nghĩ bụng:

-Trừ phi có người đến đưa mình ra còn chẳng có cách nào khác nữa. Không hiểu bọn họ có làm khó dễ gì vợ chồng Thạch trang chúa không ?

Chàng xác nhận không làm cách nào để thoát thân được rồi không nghĩ ngợi gì nữa. Chàng ngồi tựa vào vách đá ngủ đi.

Chàng ở trong thạch lao không biết thời khắc là gì nữa. Đại khái cả một ngày mới có người mang cơm đến một lần.

Thạch Phá Thiên bỗng thấy một cánh tay thò qua lỗ hổng để đưa bát cơm vào, chàng chợt nảy ra một ý nghĩ liền chờ người đó hạ thấp tay sắp đặt cơm xuống liền nhảy xổ lại chộp lấy. Mấy tiếng loảng xoảng vừa vang lên. Cổ tay phải người kia đã bị nắm chặt.

Thạch Phá Thiên đã giỏi về phép cầm nã, lại thêm nội lực thâm hậu, một khi chàng nắm được thì dù là tay cao thủ võ lâm cũng không chịu nổi. Huống chi lại là người thường chuyên việc đưa cơm.

Gã kia bị đau quá rú lên như heo bị chọc tiết. Thạch Phá Thiên kéo thêm một cái, cả cánh tay gã bị rút vào trong động. Chàng thét lên:

-Nếu mi còn la lối thì ta chỉ vận một cái là đứt cánh tay.

Gã kia liền van lơn:

-Tiểu nhân ... không giám là ... xin thiếu hiệp mau mau buông tha ! ...

Thạch Phá Thiên lại quát:

-Mi mở cửa nhà thạch thất ta sẽ buông tha.

Gã kia đáp:

-Dạ ! Thiếu hiệp buông tay, tiểu nhân sẽ mở cửa.

Thạch Phá Thiên nói:

-Ta buông tay rồi mi trốn đi thì sao ? Không thể tha mi được.

Gã kia nói:

-Thieu hiệp không buông tay thì làm sao tiểu nhân đi mở cửa được ?

Thạch Phá Thiên nghe gã nói có lý, nghĩ bụng:

-Mình không tha gã cũng bằng vô ích. Nhưng nắm được gã không phải dễ dàng, khi nào lại buông tha một cách khinh xuất.

Bỗng chàng động tâm linh bảo gã:

-Mi liệng chiếc chìa khóa mở khóa tay cho ta vào đây !

Gã kia ngập ngừng:

-Chìa khóa ư ? Cái đó .. tiểu nhân không để trong mình, vì chỉ là một tên nhà bếp đưa cơm chứ không phải thủ ngục.

Thạch Phá Thiên nghe giọng lưỡi gã có vẻ thiếu thành thực. Chàng không nghĩ gì nữa liền bóp mạnh ngón tay gã rồi nói:

-Được lắm ! Nếu vậy ta hãy vặn đứt cổ tay mi rồi sẽ tính.

Gã kia đau quá, thét lên:

-Úi chao ! Úi chao !

Rồi nghe đánh keng một tiếng. Chiếc chìa khóa đã liệng vào.

Gã rất xảo quyệt đã bị bức bách mà gã còn liệng chìa khóa vào chỗ xa xa.

Thạch Phá Thiên muốn thò tay ra lượm thì phải buông gã ra mới được.

Chàng không biết làm thế nào kéo thêm cánh tay gã đành nhào chân ra định móc chìa khóa. Chàng kéo tay gã đến hai lần và hết xích mà chân vẫn còn cách chìa khóa đến mấy thước.

Gã đau quá kêu thét lên:

-Thiếu hiệp còn kéo nữa thì tiểu nhân gãy tay mất.

Thạch Phá Thiên cố nhào chân ra, nhưng giữa tay và chân lại có xiềng cột vào nhau không thể nào nhào tới nơi được. Chàng nhìn tới chiếc chân thò ra chợt nghĩ được một kế liền co chân trái lại cho chiếc giày tụt ra, chàng nhắm đúng chỗ tường vách liệng giày tới, chiếc giày đập vào vách rồi văng trở về đồng thời hất cả chìa khóa lại.

Thạch Phá Thiên thích quá reo lên một tiếng rồi lượm lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa tay cho mình rồi xiay tay khóa cổ tay gã kia lại. Gã khiếp sợ hỏi:

-Thiếu hiệp ... làm gì vậy ?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-bây giờ mi đi mở cửa cho ta được rồi đấy.

Chàng đưa cả dây sắt ra ngoài. Gã kia còn đang ngần ngừ thì Thạch Phá Thiên lại kéo xiềng sắt một cái lôi tay gã trở vào trong thạch động.

Chàng kéo mạnh quá khiến mặt gã vấp vào vách đá, chảy máu mũi ra. Mặt sưng húp lên.

Gã kia biết không thể kháng cự được đành kéo cả dây xích lê thê mở cửa thạch thất.

Cửa mở rồi, nhưng còn một đầu dây khóa vào chân Thạch Phá Thiên thành thế dây xích luồn qua lỗ hồng khóa cả hai người.

Thạch Phá Thiên vẫn không có cách nào ra được. Chàng liền kéo dây xích lại nói:

-Người đưa chìa khóa mở xiềng chân cho ta.

Gã kia vẻ mặt cực kỳ đau khổ đáp:

-Tiểu nhân thực tình không có. Tiểu nhân chỉ là một tên phu nấu bếp, còn có chìa khóa nào nữa đâu ?

Thạch Phá Thiên nói:

-Được rồi ! Để ta ra rồi sẽ tính.

Chàng liền kéo tay gã vào trong lỗ hồng mở khóa cho gã.

oOo